

Juni 2022

Ons werk gaat door, door tijdens de Corona Pandemie en ook tijdens de economische crisis die volgt op de Corona Pandemie in Sri Lanka.

Ik zie lange wachtrijen van auto's, echt kilometerslang, om dan na dagen wachten met een half tankje weer op pad te kunnen. Gas cylinders zijn bijna niet meer verkrijgbaar. Mensen gaan weer koken op houtvuurtjes. Powercuts van 18 uur per dag zijn 'heel gewoon'.

Het zet me aan het denken... hoe snel kan een heel land kapseizen... onvoorstelbaar....

In Ampara District, waar wij actief zijn, wonen met name boeren, arbeiders, dagloners, kleine zelfstandigen. Tractoren kunnen niet meer rijden, nu de diesel niet voorradig is. De oogst op de rijstvelden verpietert. Dagloners hebben geen inkomsten meer. Stress in veel gezinnen.

Toch zie ik ook de veerkrachtigheid van het inventieve Sri Lankaanse volk! Razendsnel worden er Biogas-installaties in tuinen gebouwd, zodat er op biogas gekookt kan worden! De oogst uit de moestuinen wordt gedeeld en geruild met burens en zo staat er toch een gevarieerde maaltijd op tafel.

In deze context probeert het DLFF team te blijven werken met en voor de mensen op onze projecten.

Het dagcentrum, speciaal onderwijs en praktijkonderwijs gaan zo goed en zo kwaad door. Van de overheid hebben we een vat vol diesel tot onze beschikking gekregen. Zo kan Pradeep toch nog elke dag zijn rondje rijden en de 30 kinderen ophalen.

Naast de keuken is inmiddels een hutje gebouwd waar op hout de maaltijden voor de kinderen worden bereid.

We bieden de families van onze school, en het Gehandicaptentehuis en Bejaardentehuis ondersteuning met het verstrekken van voedselpakketten en moestuinpakketten: zaden, stekjes en compost, om zo zelfvoorzienend te zijn.

Aan de gezinnen met mensen met een beperking en eenoudergezinnen in de Divisies waarin we werkzaam zijn, rijken we, met ondersteuning van de lokale overheid, dezelfde pakketten uit.

Een klein beetje verlichting in deze zware tijden, voor de meest kwetsbaren in de samenleving.

En... we staan in de startblokken voor een nieuw project: Inclusieve Society by Economic Development (ISED): voor (jong)volwassenen met een fysieke beperking én een ondernemersgeest. Het is een driejarig project, waarin mensen worden opgeleid tot kleine zelfstandigen en ondersteund worden met de eerste materialen om te kunnen starten.

Het had wat voeten in de aarde... Nanthakumar, die aangenomen was als project manager, kon niet beginnen vanwege de Corona Pandemie. En net toen hij wilde starten in Uhana, waar wij ook de school en kantoor hebben. Ontstond er grote onrust onder de dorpsbewoners: Werkt DLFF met Tamils en Moslims, in ons Sinhalese dorp? Ja! Wij kijken naar de kwaliteiten die mensen hebben, niet naar hun (etnische) achtergrond. Het liep hoog op... En vanuit Nederland probeerde ik samen met het DLFF team de boel vlot te trekken. Er kwam een stakeholder meeting: Belanghebbenden uit het dorp waren vertegenwoordigd. De Director General van het NGO Secretariat uit Colombo was ook aanwezig. DLFF is geregistreerd als INGO, eind verantwoordelijkheid licht bij het bestuur in Nederland en het Sri Lankaanse NGO Secretariat is toezichthouder op INGOs. Ik was gespreksgenoot, omdat ik vanuit het Nederlandse bestuur verantwoordelijk ben voor DLFF.

Na een uitleg, van Mr. Ariyawansa, onze project manager, over een inclusieve samenleving waar DLFF naar streeft en dat we graag zien dat ons personeel een afspiegeling daarvan is, kwam de discussie op gang.

De Director General legde uit hoe de verantwoordelijkheid van DLFF als INGO in Nederland ligt en dat NGO-Secretariat in Colombo toezichthouder in Sri Lanka is voor DLFF.

Nanthakumar is een Tamil, en de Uhana Divisie is overwegend Sinhalees. Hij mocht niet van de Divisie beleidsmakers en beleidsuitvoerders het ISED project uitvoeren. Zij zouden een Sinhalees iemand hiervoor aanwijzen.

De maat was vol. De lokale overheid mag niet de interne bedrijfsvoering van een INGO beïnvloeden. Ik nam, met bibberhanden en trilstem, het woord: het ISED project zal niet uitgevoerd worden in Uhana Divisie.

Het was stil...

En daar begon het tumult weer, vanuit de zaal en aan de tafel. Nu was het de Government Agent die ingreep. Hij vroeg om stilte, richtte het woord tot mij en zei dat DLFF welkom was om het ISED project uit te voeren in Ampara Divisie.

Ampara ligt naast Uhana. DLFF is hier een bekende: het bejaardentehuis, het safehouse en het revalidatiecentrum zijn projecten in Ampara die wij al jaren ondersteunen.

's Avonds sliep ik onrustig... Van alles tuimelde door mijn hoofd...

Een overheid die in een economische crisis belandt en het land mee naar beneden trekt...

Een rurale bevolking die groenten uit de moestuin met elkaar deelt en zich zo redelijk staande houdt...

Een stichting die vanuit Nederland probeert projecten in Sri Lanka aan te sturen...

Een team dat probeert te groeien, maar de capaciteit niet heeft...

Hoe doen andere overheden dit?

Hoe doen andere stichtingen dit?

Hier ga ik me in verdiepen!